

nesker, der vare forsikrede, men nu, mente det ærede Medlem, var Tallet gaaet tilbage. Jeg skal hertil sige, at jeg har ikke Tallet for det allersidste Aar, men hvis Tallet er gaaet ned, kan det i hvert Tilfælde ikke være paa Grund af Utilfredshed, fordi det er jo en Tvangslov; alle Mennesker, der have under 2,000 Mark i aarlig Indtægt, *skulle* forsikres, enten de saa ere tilfredse med Loven eller ikke. Det er altsaa noget, der ikke staar i deres egen Magt. Hvis Tallet er gaaet ned, er det, fordi Velstanden er taget til, eller fordi Befolkningmængden er taget af. Nej, jeg udtalte, at der, som sagt, i 1898 var 12,7 Mill. Mennesker forsikrede, og disse Mennesker havde omtrent 20 Mill. paarørende, der fik Gavn af Forsikringen. Det var altsaa noget over 30 Mill. Mennesker, der i det hele taget fik Gavn af denne Forsikring. Der blev i dette Aar, 1898, indbetalt af Arbejderne 59 Mill. Mark og af Arbejdsgiverne det samme Tal. Samtidig indbetalte Staten 24,4 Mill. Mark, og disse Bidrag viste sig at være saa rundelige, at Forsikringsanstalterne i 1901 havde opsparet en Kapital paa over 700 Mill. Mark.

Nu nævnte det ærede Medlem en Del Tal, som jeg desværre ikke kunde følge rigtig med i allesammen. Naar det ærede Medlem imidlertid talte om, hvor stor Administrationsudgiften havde været, hvor forfærdelig meget Administrationen havde kostet, saa maa jeg dog dertil sige, at naar Anstalterne i et Aar have et Budget paa 142 Mill. Mark og havde forsikret mere eller mindre 35—37 Mill. Mennesker, saa er det jo rimeligt, at der maa et stort Apparat til for at sætte det i Gang. Et Budget paa 142 Mill. Mark er jo dobbelt saa stort som hele vort Statsbudget. Hvis man vilde regne ud, hvor mange Mennesker der skulde til for at administrere vort Finansbudget, vilde det blive et ret stort Antal. Det ærede Medlem nævnede som en Hovedsum, at det i 1901 havde kostet 7,4 Millioner at administrere disse 700 Mill. Mark. Nu forekommer det mig ikke, at 1 pCt. af en Sum er saa forfærdelig meget til Administrationsudgifter. Jeg tror, det er sjældent, man administrerer billigere, navnlig da ved saadanne Ting, hvor der skal gaas til den Grad nøjagtigt i Detailler.

Jeg synes, at naar Arbejderne efter den tyske Lov kun betale 14 Pfennig ugentlig i 1ste Klasse, 20 Pf. i 2den Klasse, 24 Pf. i 3die Klasse, 30 Pf. i 4de Klasse og 36 Pf. i 5te Klasse, saa er det over-

ordentlig smaa Bidrag for Arbejderne. Det ærede Medlem vil dog indrømme, at 14 Pf. om Ugen som Minimum og 36 Pf. som Maksimum er ikke store Bidrag, naar man derfor kan opnaa saa overordentlig store Goder, som faktisk ere opnaaede. Der er, som sagt, opnaaet det, at de i Sygdomstilfælde saa at sige altid kunne faa frit Hospital og en ret stor daglig Hjælp, de kunne opnaa at blive indlagte paa Sanatorier, paa Invalidehjem, Alderdomshjem osv. Det er ganske overordentlig store Resultater, og jeg vil paa det bestemteste hævde, at der i det hele og store i alle Klasser er væsentlig Tilfredshed med denne Lov. Derfor kan det selvfølgelig godt være, at der er megen Kritik, og at der er enkelte, der ikke synes om den. Den Slags Love vil der aldrig være fuld Tilfredshed med, fordi de, der faa, altid ville synes, at de faa for lidt, og de, der betale, altid ville synes, at de betale for meget.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Th. Larsen): Jeg skal kun gøre et Par Bemærkninger. Det glædede mig at høre de Udtalelser, det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe) fremkom med. Det er Udtalelser, der staa i den fuldstændigste Samklang med mine Udtalelser ved 1ste Behandling, da jeg netop udtrykkelig udtalte, at jeg vilde anse det for en ganske overordentlig Vinding, hvis vi kom bort fra den nuværende Form for Alderdomsunderstøttelse til en fast Statspension, og da vi netop stillede Kommissionen aldeles frit, saa at den kunde optage et hvilket som helst System, den vilde, havde den ogsaa den rigeste Anledning netop til at komme ind paa en Drøftelse af dette Forhold. Jeg mener ogsaa, at netop Ordlyden af Forslaget, saaledes som det er fremsat af mine Medforslagsstillere og mig, absolut rummer Betingelser for, at det vil ske. Det ligger jo simpelthen i Sagens Natur, at naar man skal arbejde paa en Forsikring med den Tanke, at denne Forsikring skal blive i nogen Maade effektiv eller fuldt effektiv, vil der komme et Punkt, hvor man staar over for den nuværende Form for Alderdomsforsørgelse og maa sige: Den kan ikke bruges; der maa ske Ændringer deri, for man kan selvfølgelig ikke fra Samfundets Side med nogen Slags Ret sige til en Mand eller Kvinde, der er bleven 60 Aar: Nu skal Du have Tak, min Ven, Du har betrygget Dig selv gennem en Invaliditetsforsikring, og nu faar Du ingen Alder-